هرگاه یکی از شما قصد خواستگاری از زنی داشت، اگر می توانست به محاسن او نگاه کند، این کار را بکند.

از جابر بن عبدالله رضی الله عنه روایت است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: «إِذَا خَطَبَ أَحَدُكُمْ الْمَرْأَةَ، فَإِنْ اسْتَطَاعَ أَنْ يَنْظُرَ إِلَى مَا يَدْعُوهُ إِلَى نِكَاحِهَا فَلْيَفْعَلْ»: «هرگاه یکی از شما قصد خواستگاری از زنی داشت، اگر می توانست به محاسن او نگاه کند، این کار را بکند». من قصد خواستگاری از دختر جوانی داشتم؛ خود را از او پنهان می کردم تا چیزی از او ببینم که مرا به ازدواج با او راغب کند؛ و سرانجام با وی ازدواج نمودم.

[حسن است] [به روایت ابوداوود - به روایت احمد]

حدیث مذکور بر این دلالت دارد که برای انسان مستحب است به زنی نگاه کند که با وی قصد ازدواج دارد؛ و این نگاه کردن شامل صورت و دست هایش می شود؛ چون با دیدن صورت به زیبایی یا عدم آن و با دیدن دست ها می توان به وضعیت جسمی او پی برد؛ و این مذهب اکثر علما می باشد. و در این مورد رضایت زن شرط نیست؛ بلکه مرد می تواند این کار را در غفلت زن انجام دهد، بدون اینکه زن متوجه شود یا از قبل در جریان قرار بگیرد؛ چنانکه جابر رضی الله عنه رفتار نمود. و اگر برای او امکان دیدن نباشد، مستحب است زنی مورد اطمینان را نزد وی بفرستد تا به او نگاه کند و صفات وی را برای او توصیف نماید؛ این موارد مشروع می باشد چون سبب تمایل و رغبت میان آنها می شود؛ و ازدواجی که بعد از شناخت باشد، غالبا با ندامت و پشیمانی پس از ازدواج همراه نخواهد بود.

https://sunnah.global/hadeeth/fa/show/58061